

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 49/02-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. apríla 2002 predbežne prerokoval sťažnosť V. D., bytom T., J. D., bytom T., A. M., bytom T., a A. M., bytom T., zastúpených advokátom JUDr. J. K., advokátska kancelária, Bratislava, ktorou namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Okresného súdu v Trnave zo 16. septembra 1996 sp. zn. 10 C 203/94 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 22. mája 1997 sp. zn. Z-212 Co 474/96, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. D., J. D., A. M. a A. M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. marca 2002 doručená sťažnosť V. D., bytom T., J. D., bytom T., A. M., bytom T., a A. M., bytom T. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou – prostredníctvom svojho splnomocneného advokáta - namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozsudkom Okresného súdu v Trnave

(ďalej aj „okresný súd“) zo 16. septembra 1996 sp. zn. 10 C 203/94, ako aj postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) z 22. mája 1997 sp. zn. Z-212 Co 474/96.

Sťažovatelia vo svojom podaní uviedli, že okresný súd im v konaní o určenie vlastníctva k nebytovým priestorom, ktoré sa nachádzajú v suteréne rodinného domu súp. č. 6848 na parc. č. 5671/29 v kat. úz. Trnava, neumožnil vyjadriť sa k znaleckému posudku znalca Ing. M. S. z 21. augusta 1996 zapísaného v znaleckom denníku znalca pod č. 126/96 a k jeho výpovedi na pojednávaní 16. septembra 1996 a svojím rozsudkom zo 16. septembra 1996 sp. zn. 10 C 203/94 porušil ústavne zaručené právo sťažovateľov na súdnu ochranu a porušil aj právo sťažovateľov na ochranu ich vlastníckeho práva.

Uvedené rozhodnutie okresného súdu napadli sťažovatelia odvolaním, namietajú však, že krajský súd rozsudkom z 22. mája 1997 sp. zn. Z-2-12 Co 474/96 napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil, „a to aj napriek skutočnosti, že v odvolacom konaní nezhojil postup tohto súdu, ktorým súd neumožnil sťažovateľom vyjadriť sa k znaleckému posudku a výpovedi znalca“.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, avšak Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) uznesením z 25. júna 1998 sp. zn. 3 Cdo 80/97 toto dovolanie odmietol. V tomto konaní podľa názoru sťažovateľov najvyšší súd „opomenul skúmať a rozhodnúť, či postupom súdov nižšieho stupňa nedošlo k porušeniu ustanovení § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, teda k odňatiu možnosti konať pred súdom (hoci mal povinnosť tak urobiť z úradnej povinnosti)“.

Z citovaných dôvodov sa sťažovatelia opätovne obrátili na najvyšší súd dovolaním, v ktorom žiadali, „aby dovolací súd dorozhodol o našom dovolaní a posúdil, či nám súdy neodňali možnosť konať pred súdom. Dovolací súd však podanie zrejme nesprávne pochopil a naše podanie zamietol ako neskoro podané“, a to uznesením z 27. septembra 2001 sp. zn. 3 Cdo 91/01.

Keďže posledné rozhodnutie v danej veci bolo sťažovateľom doručené 25. januára 2002, sú toho názoru, že ohľadom podania tejto sťažnosti je zachovaná aj lehota stanovená v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii

Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovatelia navrhli predmetnú ústavnú sťažnosť prijať na ďalšie konanie a po prerokovaní veci napadnuté rozhodnutia zrušiť.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovatelia namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a rozsudkom Okresného súdu v Trnave zo 16. septembra

1996 sp. zn. 10 C 203/94, ako aj postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 22. mája 1997 sp. zn. Z-2-12 Co 474/96. Uvedený rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 26. augusta 1997. Keďže proti tomuto rozhodnutiu mali sťažovatelia účinný prostriedok nápravy - dovolanie, lehota uplynula doručením prvého uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. júna 1998 sp. zn. 3 Cdo 80/97, teda 8. septembra 1998, ktorým bolo ich dovolanie proti uvedenému rozsudku okresného a krajského súdu odmietnuté.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o poslednom účinnom opravnom prostriedku, ktorý zákon na ochranu práva poskytuje, t. j. v danom prípade od 8. septembra 1998. Predmetná sťažnosť bola podaná až 10. marca 2002 a ústavnému súdu doručená 21. marca 2002, teda jednoznačne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd poznamenáva, že z uznesenia najvyššieho súdu z 25. júna 1998 sp. zn. 3 Cdo 80/97 vyplýva, že v rozpore s tvrdením sťažovateľov dovolací súd v tomto prípade skúmal – v rozsahu tvrdení uvedených v dovolaní - aj to, či napadnutý rozsudok krajského súdu nemá nedostatky uvedené v ustanovení § 237 Občianskeho súdneho poriadku (pozri str. 3 odsek 5 tohto uznesenia).

Dovolanie bolo v predmetnej veci podané dvakrát, pričom druhýkrát podľa najvyššieho súdu už oneskorene, o čom rozhodol najvyšší súd uznesením z 27. septembra 2001 sp. zn. 3 Cdo 91/01 a ktoré bolo doručené sťažovateľom 25. januára 2002. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že rozhodnutie najvyššieho súdu o druhom dovolaní sťažovateľov v danej veci nemohlo založiť plynutie predmetnej lehoty, pretože podanie

dovolania po uplynutí lehoty ustanovenej na jeho podanie nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný prostriedok nápravy. Sťažovatelia rozhodnutie najvyššieho súdu o ich druhom dovolaní, t. j. uznesenie z 27. septembra 2001 sp. zn. 3 Cdo 91/01, v konaní pred ústavným súdom nenapadli a ústavný súd nemá žiadny dôvod pochybovať o správnosti posúdenia rozhodnutia najvyššieho súdu, ohľadom lehoty na podanie dovolania a nemá preto právomoc nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Toto rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno preto považovať za kvalifikovanú právnu skutočnosť, od ktorej začína plynúť lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2002